

L'Orfeó Atlàntida és una de les entitats corals més antigues de Catalunya que ha mantingut en el temps el seu interès per tot tipus de música coral, cuidant tant la difusió d'obres d'autors catalans com ampliant el seu repertori amb autors internacionals i enriquant-se amb música de diferents estils interpretades en la llengua original.

Dirigits des de l'any 2005 per en Milén P. Panayóv, músic búlgar que ha enriquit amb els seus coneixements, experiència i exquisit gust musical l'Orfeó; és un cor que està en constant creixement tant en nombre de cantaires com en qualitat en la interpretació de les obres que proposa.

L'Orfeó Atlàntida presenta la Grosse Messe nº3 en fa menor d'Anton Bruckner. És una de les obres religioses més notables i aclamades del compositor austríac. És una peça simfònica coral que representa un agosarat repte per la massa coral: amb alguns passatges a capella, murmuris expressius, quartet de solistes vocals i cor mixt, en aquesta ocasió s'ofereix amb acompanyament de piano, que permet gaudir de l'expressivitat del cor en tota la seva plenitud.

La Grosse Messe en fa menor està travessada en gran mesura de l'escriptura simfònica del seu autor: accents heroics i èpics, obstinats i progressions mantingudes que augmenten la tensió. La Missa és una obra plena de contrastos motiu de lloança a Déu no sembla tenir mai fi.

Grosse Messe Nº 3 en fa menor d'Anton Bruckner

La Grosse Messe Nº 3 en fa menor és, del conjunt d'obres religioses, una de les més notables d'Anton Bruckner i una de les peces més aclamades de tota la seva producció sacra. És una peça simfònica-coral que és tota ella un agosarat repte per a la massa coral.

Cronològicament aquesta Missa està situada entre les seves dues primeres simfonies. La Missa presenta un tractament simfònic, amb els seus temes musicals vigorosament cisellats, apreciament la tècnica del leitmotiv wagnerià però també l'ús de la pasta orquestral beethoveniana, anunciant ja les seves grans simfonies futures.

Grans contrastos d'estats d'ànim manifestats en explosions del *tutti* que s'alternen amb passatges a capella i silenciosos murmuris expressius d'un impressionant intimisme, s'orquestran en aquesta meravellosa catedral sonora que Bruckner va acabar d'"aixecar" el 1867 i que posteriorment, com era habitual en ell, va revisar diverses vegades (1876, 1881, 1883, 1890). La plantilla definitiva inclou un quartet de solistes vocals, un cor mixt, orquestra amb cordes, fustes a dos i un important desplegament de metalls (4 trompes, 2 trompetes, 3 trombons), a més de timbals i orgue. Estrenada el 1872, és una impressionant càrrega de profunda religiositat.

La Grosse Messe en fa menor està travessada en gran mesura de l'escriptura simfònica del seu autor: accents heroics i èpics, obstinats i progressions mantingudes que

augmenten la tensió. La Missa és una obra plena de contrastos motiu de lloança a Déu no sembla tenir mai fi.

El moviment del **Kyrie**, bé podria pertànyer a una òpera wagneriana. Lluny de cap mena de grandiloquència, els seus compassos inicials donen mostra d'un sorprenent intimisme.

Un altre aire es respira en l'arrencada joiós i ascendent del **Glòria**. Tota la primera part és un enorme formiguer sonor ple de fervor i exaltació fins a arribar al «*Qui tollis*», on el compositor recupera tons introspectius. Meravellós és l'efecte canviant que Bruckner aconsegueix sobre les paraules «*miserere nobis*». El Gloria s'acaba amb una impressionant i grandiosa doble fugida («*in glòria Dei Patris*») on veus i instruments despleguen tot el seu poder. El compositor corona aquí el somni romàntic d'una música contrapuntística amb un peu en el passat (Palestrina, Bach) i un altre en el present, la traducció sonora s'alimenta d'una robustesa sonora només a l'abast de les plantilles vocals i instrumentals de la segona meitat del segle XIX.

Arriba el clímax de l'obra, el monumental **Credo** que arrenca amb un fervorós caràcter afirmatiu. El «*Et resurrexit*» revitalitza el discurs i tendeix un gegantesc pont que desembocarà, com ja havia ocorregut en el Glòria, en una nova fugida final de esplendorós relleu. Sent aquesta la secció més àmplia de la missa, Bruckner fa servir la seva arquitectura amb ferri control. Així, les paraules «*Et in Spiritum Sanctum*» reprenen els compassos inicials del Credo. Les veus solistes tenen el seu moment de lluïment a «*qui Locutus est per Profetas*», episodi d'estricta observança polifònica, i reapareixen en els últims compassos abans del apoteòsic tancament del *tutti*.

Sanctus i del **Benedictus** creen una atmosfera afable. Igual que el Kyrie, l'arrencada del Sanctus torna a sorprendre per les seves accents delicats. El «*Hosanna in excelsis*» és una pàgina brillant, on les invocacions de la soprano són repeses pel cor. Un oasi líric representa el Benedictus, on Bruckner escull el mode major.

Tradicionalment associat amb l'expressió d'un dolor interior, l'**Agnus Dei** reprèn el to dolgut i introvertit que havia caracteritzat ja el Kyrie, del qual reprèn el disseny descendent de quatre notes en un context d'intens cromatisme harmònic. La reaparició del subjecte de la fugida conclusiva del Glòria i del tema inicial del Credo atorga al Agnus Dei un paper de recapitulació de la Missa sencera. Els compassos finals finalitzen l'obra tal com s'havia obert: en un silenciós murmur.